

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 4, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:317](#) 21-02-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:206](#) 14-02-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:192](#) 12-02-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:247](#) 11-02-2025

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:791](#) 13-02-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:643](#) 07-02-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:378](#) 28-01-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:93](#) 08-01-2025

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:1558](#) 06-02-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:1849](#) 21-01-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:639](#) 10-01-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:92](#) 08-01-2025

RECHTSPRAAK

De vader heeft een alimentatieverplichting voor zijn minderjarige kind en hij verstrekt levensonderhoud aan zijn studerende jongmeerderjarige zoon uit een eerdere relatie. De vraag rijst naar de hiërarchie van beide verplichtingen. De Hoge Raad oordeelt dat bij het bestaan van een wettelijke en een morele of contractuele verplichting in geval van onvoldoende draagkracht voor het verschaffen van het onderhoud aan beide kinderen het verstrekken van levensonderhoud aan het minderjarige kind voorrang heeft.

Feiten en omstandigheden

Partijen hadden tot 1 januari 2018 een samenlevingsovereenkomst. Ze zijn de ouders van de minderjarige die bij de moeder woont. De vader heeft daarnaast een jongminderjarige zoon uit een eerdere relatie (halfbroer). Deze zoon studeert en wordt nog door de vader onderhouden. Wat betreft de bepaling van de draagkracht voor de alimentatie heeft het hof geoordeeld dat vaststaat dat de vader een onderhoudsverplichting jegens zijn zoon heeft en dat met deze onderhoudsbijdrage rekening moet worden gehouden zolang de zoon met goed gevolg studeert. De moeder is het hier niet mee eens. Volgens haar bestaat vanaf het bereiken van de 21-jarige leeftijd geen onderhoudsplicht meer voor de vader jegens de halfbroer.

Middel

Bij het bepalen van de kinderalimentatie voor de minderjarige heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat vaststaat dat de vader een onderhoudsverplichting voor zijn jongmeerderjarige zoon heeft. Voorts heeft het hof miskend dat de ouderbijdrage van de vader voor zijn zoon vanaf diens 21-jarige leeftijd niet meer ten laste van de draagkracht mag komen.

Beoordeling en motivering

De Hoge Raad oordeelt als volgt. Het uitgangspunt is dat een ouder niet wettelijk verplicht is zijn kind bij het bereiken van de leeftijd van 21 jaar dat overigens in staat is door arbeid in zijn levensonderhoud te voorzien, door het verstrekken van een uitkering in staat te stellen tot het

volgen of voltooien van een opleiding. De ouder kan hier wel een morele of contractuele onderhoudsverplichting hebben. Dit uitgangspunt betekent dat het hof niet zonder meer kon oordelen dat vaststaat dat de vader een onderhoudsplicht heeft jegens de halfbroer (studerende 21-plusser). Verder merkt de Hoge Raad op dat in geval van een samenloop van een wettelijke onderhoudsverplichting voor een 21-minner en een morele of contractuele onderhoudsverplichting voor een studerende 21-plusser en bij een onvoldoende draagkracht van de ouder om het onderhoud volledig aan beiden te verschaffen, de onderhoudsverplichting voor de 21-minner voorrang heeft boven die voor de studerende 21-plusser (art. 1:400 lid 1 BW). Daarbij is volgens de Hoge Raad niet van belang of de ouder van de 21-plusser en de andere ouder (van de 21-minner) samen voldoende draagkracht hebben om in de behoefte van de 21-minner te voorzien. De draagkracht van beide ouders is gelet op artikel 1:397 lid 2 BW alleen van belang bij het bepalen in welke verhouding zij moeten bijdragen om in de behoefte van het kind te voorzien. Dit betekent dat een op een morele of contractuele onderhoudsplicht rustende bijdrage van de vader voor de halfbroer (21-plusser) bij het bepalen van de kinderalimentatie voor het kind (de 21-minner) niet in mindering wordt gebracht op de draagkracht van de vader.

Conclusie

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het gerechtshof Den Haag en verwijst het geding naar het gerechtshof Amsterdam.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-02-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:317

Zaaknummer: 23/04719

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Machtiging gesloten jeugdhulp. De kinderrechter toont zich onder verwijzing naar het IVRK kritisch richting de GI over de plaatsing van de minderjarige en het gebrek aan hulpverlening.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn belast met het gezag over de minderjarige. De minderjarige verblijft afwisselend op een gesloten groep van Horizon en bij pleegmoeder. De ondertoezichtstelling van de minderjarige is op 13 november 2024 verlengd tot 8 december 2025, de machtiging uithuisplaatsing in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder is verlengd tot 8 juni 2025. Bij beschikking van 20 november 2024 heeft de kinderrechter een spoedmachtiging gesloten jeugdhulp verleend tot 18 december 2024. Bij beschikking van 25 november 2024 heeft de kinderrechter een spoedmachtiging gesloten jeugdhulp verleend tot 25 januari 2025. Het overig verzochte is aangehouden.

In deze zaak gaat het om het resterende gedeelte van het verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) tot het verlenen van een machtiging gesloten jeugdhulp tot 8 december 2025.

De standpunten

De GI geeft aan dat het voor de minderjarige passend zou zijn om het verblijf bij pleegmoeder te combineren met een andere plek (anders dan de gesloten plaatsing bij Horizon). Het is echter onzeker of de beoogde plek over het juiste keurmerk beschikt om voor financiering vanuit de gemeente in aanmerking te komen. De GI heeft meer tijd nodig om de plaatsing alsook andere passende hulpverlening te organiseren. In de tussenliggende periode is het van belang dat het verblijf van de minderjarige op de gesloten groep wordt gecontinueerd.

De minderjarige is het niet eens met het verzoek. Een machtiging tot uithuisplaatsing van een minderjarige in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp wordt doorgaans enkel verleend als er echt geen minder ingrijpende mogelijkheden bestaan. In het geval van de minderjarige is er echter wel een andere mogelijkheid. Hij verblijft iedere week in feite al meer dan de helft van de tijd bij de pleegmoeder. Bij de pleegmoeder krijgt hij op basis van duidelijke afspraken de ruimte en dit verloopt positief. De pleegmoeder geeft aan de zorg voor de minderjarige op

zich te willen nemen, maar het is aan de GI om zo snel mogelijk aanvullende hulpverlening in te zetten. Zij verzoekt daarom het verzoek van de GI tot gesloten plaatsing af te wijzen. In de gesloten jeugdhulp gaat het niet goed met de minderjarige. Hij is onder meer diverse malen weggelopen. Het frustreert haar dat de GI zich onvoldoende lijkt in te spannen de financiering voor de beoogde plek voor de minderjarige op een andere manier rond te krijgen.

De beoordeling

De kinderrechter stelt vast dat de dagen dat de minderjarige bij de pleegmoeder verblijft overwegend positief verlopen. De minderjarige heeft helaas veel negatieve ervaringen meegemaakt in zijn nog jonge leven. De kinderrechter begrijpt op zich het standpunt van de GI, in haar zorgen over mogelijke escalaties of wat dies meer zij in de toekomst. Voorkomen moet immers worden dat de minderjarige nog meer negatieve ervaringen moet doormaken. Het is echter een kinderrecht, zo ook vastgelegd in de internationale verdragen, dat kinderen die uit huis zijn geplaatst waar dat maar mogelijk is in een gezinssetting dienen te verblijven. Gesloten jeugdhulp dient slechts als een uiterst middel te worden ingezet. Het is daarom in het belang van de minderjarige dat, los van financiële overwegingen, wordt onderzocht welke aanvullende hulpverlening voor de minderjarige passend is, zodat hij zo snel mogelijk weer volledig bij de pleegmoeder kan verblijven. De GI heeft hiertoe vanuit haar wettelijke taak een uitdrukkelijke inspanningsverplichting. Financiële overwegingen dienen naar het oordeel van de kinderrechter niet aan de beoogde plaatsing op een zorgboerderij (naast de plaatsing bij pleegmoeder) in de weg te staan. Het is aan de GI om de pleegmoeder zowel qua hulpverlening voor de minderjarige als qua respijtzorg te ondersteunen zodat zij voldoende energie houdt om de zorg voor en opvoeding van de minderjarige te blijven volhouden.

Om die reden besluit de kinderrechter het verzoek voor kortere duur dan verzocht toe te wijzen.

Conclusie

De machtiging om de minderjarige uit huis te plaatsen in een accommodatie voor gesloten jeugdhulp wordt verlengd van 21 januari 2025 tot 21 maart 2025 en het overig verzochte wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:1849

Zaaknummer: C/10/689756 / JE RK 24-2509

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen over verzoek onderhoudsbijdrage jongmeerderjarige (art. 1:395a BW). Kan dit verzoek in de echtscheidingsprocedure tussen de ouders worden gedaan (art. 822 Rv en art. 827 Rv)?

Inleiding

De rechtbank Rotterdam heeft prejudiciële vragen gesteld die aan de orde stellen of een verzoek tot het vaststellen van een bijdrage in de kosten van het levensonderhoud van een jongmeerderjarige (dat zijn meerderjarigen van 18 tot 21 jaar) kan worden gedaan binnen de echtscheidingsprocedure. Daarbij kan het gaan om het vaststellen van zo'n onderhoudsbijdrage als voorlopige voorziening tijdens de echtscheidingsprocedure (art. 822 Rv) of om het vaststellen van die bijdrage als nevenvoorziening bij het uitspreken van de echtscheiding (art. 827 Rv).

Procesverloop

De man en de vrouw in deze zaak zijn gehuwd. Zij zijn de ouders van de jongmeerderjarige (geboren in 2005) en beide minderjarigen (geboren in 2010). De vrouw heeft een verzoek tot echtscheiding gedaan. Bij verzoekschrift inzake voorlopige voorzieningen heeft de vrouw verzocht (i) de minderjarigen aan haar toe te vertrouwen; (ii) een zorgregeling ten aanzien van de minderjarigen te bepalen; (iii) te bepalen dat de man een bedrag inzake de kosten en opvoeding van de minderjarigen zal betalen. Zowel de man als de vrouw hebben in de procedure een door de jongmeerderjarige verleende volmacht overgelegd om haar in de voorliggende procedure te vertegenwoordigen.

De rechtbank heeft bepaald dat de minderjarige aan de moeder moet worden toevertrouwd en heeft daarnaast een zorgregeling en een bedrag voor de kinderalimentatie vastgesteld. Deze beslissingen zijn echter voorwaardelijk in afwachting van de beantwoording van de volgende prejudiciële vragen:

1. Valt de jongmeerderjarige onder de reikwijdte van artikel 822 lid 1 onder c Rv?

2. Kan de werkwijze van de rechtbank Rotterdam in de echtscheidingsprocedure, waarbij het verzoek tot vaststelling van een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie ten behoeve van de jongmeerderjarige ontvankelijk is wanneer de jongmeerderjarige de ouder die dit verzoek als nevenvoorziening indient daartoe heeft gemachtigd, zoals in de geest van de parlementaire geschiedenis van artikel 827 Rv en de gedachte dat artikel 827 lid 1 sub f (nieuw sub g) Rv is toegevoegd om afzonderlijke procedures te voorkomen, naar analogie in de voorlopige voorzieningenprocedure worden toegepast?

Beantwoording van de prejudiciële vragen

De vraag of een jongmeerderjarige onder de reikwijdte van artikel 822 Rv of artikel 827 Rv valt dient ontkennend te worden beantwoord. Deze bepalingen zijn bedoeld voor het treffen van voorzieningen tussen de *echtgenoten* (dus de ouders). De jongmeerderjarige heeft echter een *eigen* aanspraak op een onderhoudsbijdrage, die niet kan worden beschouwd als een aanspraak van de ouder(s). Doordat de onderhoudsbijdrage voor een jongmeerderjarige niet valt onder artikel 822 Rv of artikel 827 Rv, kan de jongmeerderjarige ook niet via het verlenen van een procesvolmacht aan een ouder alsnog onder het bereik van de bepaling worden gebracht.

Advocaat-generaal De Bock stelt vast dat de processuele positie van de jongmeerderjarige tijdens de echtscheidingsprocedure niet geregeld is. Kennelijk heeft de wetgever voor ogen gestaan dat de jongmeerderjarige steeds zelf in een afzonderlijke procedure een alimentatieverzoek instelt voor het verkrijgen van een onderhoudsbijdrage, die dan eventueel kan worden gevoegd met de echtscheidingsprocedure van de ouders.

In de praktijk is het echter vaak een ouder die in een echtscheidingsprocedure een verzoek doet tot het vaststellen van een onderhoudsbijdrage voor een jongmeerderjarige, vaak tezamen met verzoeken voor onderhoudsbijdragen voor minderjarige kinderen. In die situatie zou het een praktische werkwijze zijn – die gerechten nu vaak al volgen – dat de rechter dat verzoek aanmerkt als een zelfstandig verzoek van de jongmeerderjarige. Daarvoor is wel vereist dat de jongmeerderjarige daarvoor toestemming verleent. Het verzoek van de jongmeerderjarige wordt dan afzonderlijk als procedure geregistreerd en de jongmeerderjarige is daarin dus zelf partij. Het verzoek wordt tezamen met de echtscheidingsprocedure behandeld.

Het voordeel van deze werkwijze is dat de toegang tot de rechter voor de jongmeerderjarige laagdrempelig is. Het bespaart de jongmeerderjarige het zelf moeten instellen van een procedure tegen een ouder. Bovendien kan de rechter dan gelijktijdig beslissen over zowel een onderhoudsbijdrage ten behoeve van minderjarige kinderen (die toekomt aan de verzorgende

ouder) als over de onderhoudsbijdrage voor de jongmeerderjarige (die toekomt aan de jongminderjarige). Dat is belangrijk, omdat de hoogte van de bijdragen op elkaar van invloed is. In de rechterlijke uitspraak wordt de beslissing op het verzoek van de jongmeerderjarige in het dictum opgenomen, waardoor de jongmeerderjarige zelf een titel verkrijgt voor de onderhoudsbijdrage.

Conclusie

De conclusie strekt tot beantwoording van de prejudiciële vragen zoals hiervoor vermeld.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:192

Zaaknummer: 24/02090

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geldlening of schenking tussen ouders en dochter? Passeren aanbod tegenbewijs door getuigen. Verboden bewijsprognose. Geen schending van artikel 6 EVRM.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben in het verleden aan hun dochter € 40.000 ter beschikking gesteld om ervoor te zorgen dat zij een woning kon aankopen. Volgens de tussen hen opgemaakte onderhandse akte gaat het om een geldlening met een rente van 4%. De dochter is overleden. De ouders vorderen nu terugbetaling van de lening inclusief rente van de enig erfgenaam (via benoeming in een testament), namelijk de geregistreerde partner van de dochter. Hij stelt dat er sprake is van een schenking en dat de onderhandse akte er alleen was vanwege fiscale voordelen. Hij beroept zich op getuigenverklaringen van een hypotheekadviseur en de ex-echtgenoot van de dochter. De rechtbank heeft dat aanbod gepasseerd vanwege het feit dat het verklaringen-van-horen-zeggen zijn. In eerste aanleg heeft de rechtbank de partner veroordeeld tot terugbetaling van de lening. In zijn hoger beroep is de partner door het hof niet-ontvankelijk verklaard.

De partner heeft cassatie ingesteld. De cassatiemiddelen in principaal beroep gaan over het passeren van het aanbod tot het horen van getuigen. Dat passeren is volgens de partner in strijd met het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM en artikel 47 Handvest van de grondrechten van de EU. Ook over het nationale procesrecht wordt geklaagd. De partner beroept zich op de regel dat een aanbod tot tegenbewijs moet worden gehonoreerd en niet tot eis mag worden gesteld dat het aanbod gespecificeerd is.

In incidenteel beroep wordt gesteld dat dat de partner de geldleningsovereenkomst heeft erkend en dat daarom het hof via artikel 149 Rv het bestaan ervan had moeten vaststellen. Ook wordt gesteld dat de bewijslast via artikel 150 Rv rondom de stelling dat er sprake is van een schenking bij de partner rust.

Beoordeling

Wat betreft het principale beroep en de klachten in het kader van artikel 6 EVRM: volgens de

advocaat-generaal (A-G) slagen de klachten niet. Er wordt door de partner verwezen naar de zaak *Keskin/Nederland* van het EHRM, maar dat is niet overtuigend omdat dit een strafzaak betreft waaraan het EVRM bijzondere rechten toekent in het kader van getuigenverhoor. In civiele procedures waarborgt artikel 6 EVRM niet het recht op getuigenbewijs en is dit een kwestie van nationaal procesrecht. Een procedure moet eerlijk zijn, maar dat kan ook omvatten dat de rechter een aanbod passeert met een voldoende motivering zonder dat dit willekeur oplevert of een onevenredige beperking van een partij om argumenten in een zaak naar voren te brengen. Op een dergelijke schending ziet de klacht niet.

De klacht over het nationale procesrecht slaagt daarentegen wel. Het hof heeft miskent dat het partijen vrijstaat om tegenbewijs te leveren ex artikel 151 lid 2 Rv, voordat er een definitieve waardering van de bewijsmiddelen wordt gegeven. In dat verband is het oordeel van het hof dat het bewijsaanbod niet ziet op feiten die tot een beslissing van de zaak kunnen leiden in de zin van artikel 166 Rv onbegrijpelijk. Dat levert namelijk een verboden bewijsprognose op. De schriftelijke verklaringen van de ex-echtgenoot en de hypotheekadviseur gaan immers wel degelijk over een kwestie die voor de zaak potentieel van beslissende betekenis is, namelijk of mogelijk sprake is van schenking in plaats van geldlening. Dat deze personen niet aanwezig geweest zijn bij het maken van de afspraken tussen de ouders en de dochter, neemt niet weg dat zij kunnen verklaren over wat zij van de dochter daarover hebben begrepen; ook zulke wetenschap-van-horen-zeggen kan relevant zijn. De door de A-G vermeende veronderstelling van het hof dat de getuigenverklaringen niet overtuigend zullen gaan zijn, geeft blijk van een onjuist rechtsopvatting. Er mag niet vooruitgelopen worden op het resultaat van bewijsvoering die nog moet plaatsvinden.

Voor wat betreft het incidentele beroep: volgens de A-G heeft de partner de lening wel degelijk betwist. Dat de partner het woord geldleningsovereenkomst gebruikt in de stukken, is geen erkenning van het bestaan ervan. Hij heeft alleen willen aangeven dat er een akte met die strekking bestaat. De waarheid van die verklaring wordt echter nu betwist. Ook de klacht over de bewijslast slaagt niet. Het zijn namelijk in dit geding de ouders die zich beroepen op de rechtsgevolgen van de geldlening. Behoudens tegenbewijs, is door hen het bewijs van de lening geleverd. Tegenbewijs is niet meer dan het ontzenuwen van het bewijs dat in de akte besloten ligt. Er is hier echter geen sprake van een bewijslastomkering via artikel 157 lid 2 Rv. Tevens ligt in de klacht besloten dat het hof op andere gronden het bewijsaanbod had moeten passeren. Echter kan volgens de A-G in cassatie niet geklaagd worden dat een bewijsaanbod niet gepasseerd is en ook niet dat het hof het op andere gronden had moeten passeren.

Conclusie

De A-G concludeert in principaal beroep tot vernietiging en verwijzing en in incidenteel

beroep tot verwerping.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:206

Zaaknummer: 24/01342

Rechters: W.L. Valk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof wijkt in het belang van de kinderen af van het uitgangspunt dat er bij elke nieuwe omstandigheid een nieuwe draagkrachtberekening moet worden gemaakt. Het hof oordeelt dat wel van belang is om te bezien of de nieuwe omstandigheden ertoe leiden dat de man boven de draagkracht wordt belast. Nu dat niet het geval is, blijft de overeengekomen kinderalimentatie in stand.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw hebben een affectieve relatie gehad en hebben tijdens die relatie twee kinderen gekregen. De ouders hebben gezamenlijk gezag en hebben een ouderschapsplan opgesteld. Er is sprake van een verharde strijd tussen ouders. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) is gehoord in de procedure bij het hof.

In eerste aanleg heeft de rechtbank een zorgregeling vastgesteld en is bepaald dat de man aan de vrouw minder kinderalimentatie moet betalen, naar aanleiding van zijn verzoek tot wijziging van de alimentatie. De vrouw is tegen deze beslissing in hoger beroep gekomen. Zij verzoekt een andere zorgregeling. Zij verzoekt ook een hogere kinderalimentatie. De man voert verweer.

Beoordeling

Over de zorgregeling oordeelt het hof onvoldoende geïnformeerd te zijn om een beslissing te kunnen nemen. Er is door de harde strijd tussen ouders en de zorgen om het welzijn van de kinderen geen zicht op wat op dit moment in hun belang is. De raad wordt gevraagd rapport en advies uit te brengen. Het hof zal de door de rechtbank vastgestelde zorgregeling tijdens de looptijd van dit onderzoek niet wijzigen.

Ten aanzien van de verzoeken rondom de kinderalimentatie oordeelt het hof als volgt. De vraag in deze zaak is of de geboorte van het kind van de man uit zijn nieuwe relatie – en in bredere context tal van andere omstandigheden in de levens van de man en de vrouw – tot gevolg hebben dat de eerder overeengekomen alimentatie (herhaaldelijk) moet worden

herzien. Om te beginnen is de gezinsuitbreiding aan de zijde van de man niet zomaar een wijziging van omstandigheden is in de zin van artikel 1:401 lid 1 BW. Wel kan het zijn dat de situatie om een nieuwe draagkrachtvergelijking vraagt, al vindt het hof dat dit uitgangspunt hier niet gevolgd kan worden. Dat zou namelijk betekenen dat er in de afgelopen jaren ten minste één nieuwe berekening per jaar gemaakt had moeten worden. Immers hebben zich tal van wijzigingen voorgedaan in de levens van de ouders zoals het verkrijgen van eigen woonruimte, de geboorte van een kind, samenwonen met een nieuwe partner, een wijziging van de zorgregeling, meer werk, minder werk en een WW-uitkering. Ondanks al deze omstandigheden bleven de ouders in staat om aan hun onderhoudsverplichtingen te voldoen en werden zij niet boven de draagkracht belast. Het veelvuldig wijzigen van de alimentatie acht het hof in strijd met de strekking van artikel 1:401 BW en artikel 1:404 BW en met de gerechtvaardigde belangen van de kinderen. Veelvuldige wijziging van de alimentatie leidt tot onzekerheid over hun financiële situatie en de veelvuldige onenigheid en conflicten over dit onderwerp belasten de kinderen. Daarom oordeelt het hof dat ondanks dat de man een nieuw kind heeft gekregen en de zorgregeling er anders uitziet, de overeengekomen bijdrage niet ophoudt aan de wettelijke maatstaven te voldoen in de zin van artikel 1:401 lid 1 BW. Daarom hoeft het hof alleen te onderzoeken of de nieuwe omstandigheden – de geboorte van het kind en de gewijzigde zorgkorting door de nieuwe zorgregeling – ertoe leidt dat de man boven zijn draagkracht zal worden belast. Na een berekening stelt het hof dat dit niet het geval is. Het hof zal daarom de beschikking van de rechtbank vernietigen en het verzoek tot wijziging van de kinderalimentatie van de man alsnog afwijzen.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking over de kinderalimentatie en wijst het verzoek van de man alsnog af. Het hof verzoekt daarnaast de raad om een onderzoek in te stellen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:93

Zaaknummer: 200.315.746/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Cassatie in het belang der wet. Verzoek tot aanvulling registers burgerlijke stand met ontbrekende geboorte- en overlijdensakte van vroeggeboren kind. Is ambtenaar van de burgerlijke stand belanghebbende in de zin van het begrip ‘belanghebbenden’ als bedoeld in artikel 1:24 lid 1 BW?

Feiten en omstandigheden

De ambtenaar van de burgerlijke stand (abs) heeft de rechtbank op grond van artikel 1:24 BW verzocht om aanvulling van het register van geboorte met een ontbrekende geboorteakte en om aanvulling van het register van overlijden met een ontbrekende overlijdensakte van een te vroeg geboren kind. De rechtbank heeft geoordeeld dat de abs als belanghebbende in de zin van artikel 1:24 BW moet worden beschouwd en dus ontvankelijk is in haar verzoek, en de verzoeken van de abs toegewezen. Het is deze beschikking die wordt voorgedragen voor cassatie in het belang der wet.

Het cassatiemiddel

Schending van het recht, in het bijzonder van artikel 1:24 lid 1 BW, doordat de rechtbank is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting door de abs aan te merken als belanghebbende in de zin van dit artikel.

Toelichting van het cassatiemiddel

Artikel 1:24 lid 1 BW luidt thans als volgt:

‘1. Aanvulling van een register van de burgerlijke stand met een daarin ontbrekende akte of latere vermelding, doorhaling van een daarin ten onrechte voorkomende akte of latere vermelding, of verbetering van een daarin voorkomende akte of latere vermelding die onvolledig is of een misslag bevat, kan op verzoek van belanghebbenden of van het openbaar ministerie worden gelast door de rechtbank. (...)’

Het gaat om de vraag of onder ‘belanghebbenden’ in de zin van artikel 1:24 lid 1 BW ook de abs

moet worden verstaan. Artikel 1:24 BW staat in afdeling 9 van Titel 4 van Boek 1 BW, welke afdeling betrekking heeft op 'de aanvulling van de registers van de burgerlijke stand en de verbetering van de daarin voorkomende akten en latere vermeldingen'. Noch in Titel 4 van Boek 1 BW, noch elders in Boek 1 BW, is het begrip 'belanghebbenden' gespecificeerd.

Er zijn uitspraken waarin is geoordeeld dat de abs ontvankelijk is in zijn verzoek, omdat hij moet worden beschouwd als belanghebbende in de zin van artikel 1:24 lid 1 BW gelet op zijn wettelijke taakomschrijving. In andere uitspraken is geoordeeld dat de abs niet behoort tot de in artikel 1:24 lid 1 BW bedoelde belanghebbenden, gelet op de systematiek van Titel 4 van Boek 1 BW en de daarin op verschillende onderdelen gegeven bevoegdheden aan een belanghebbende, het openbaar ministerie en de abs. Sommige auteurs menen dat het mogelijk is dat de abs zelfstandig aan de rechtbank een verzoek op de voet van artikel 1:24 lid 1 BW richt. Daarentegen lijken andere auteurs van mening te zijn dat de wet aan de abs deze bevoegdheid niet toekent.

In de algemene regeling van de verzoekschriftprocedure (art. 261-291 Rv) is het begrip 'belanghebbende' niet nader omschreven. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet voor ieder type verzoekschriftprocedure uit de aard van de procedure en de daarmee verband houdende wetsbepalingen worden afgeleid wie belanghebbende is. Daarbij zal een rol spelen in hoeverre iemand door de uitkomst van de procedure zodanig in een eigen belang kan worden getroffen dat deze daarin behoort te mogen opkomen ter bescherming van dat belang, of in hoeverre deze anderszins zo nauw betrokken is of is geweest bij het onderwerp dat in de procedure wordt behandeld dat daarin een belang is gelegen om in de procedure te verschijnen.

Voor rechtspleging in zaken betreffende het personen- en familierecht (in andere zaken dan scheidingszaken) is in artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv wel een omschrijving van het begrip 'belanghebbende' gegeven door te bepalen dat daaronder wordt verstaan 'degene op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft'.

Voor zover het begrip 'belanghebbende' in andere wetsartikelen voorkomt en waarin tevens aan een belanghebbende de bevoegdheid is toegekend om een verzoek in te dienen, heeft de Hoge Raad in enige uitspraken gekozen voor een uitleg aan de hand van het begrip 'belanghebbende' zoals dat wordt gehanteerd in het kader van de algemene regeling van de verzoekschriftprocedure.

Gelet op deze jurisprudentie en gelet op het feit dat artikel 1:24 lid 1 BW betrekking heeft op kwesties van personen- en familierecht, zou verdedigd kunnen worden het begrip 'belanghebbenden' in de zin van artikel 1:24 lid 1 BW uit te leggen aan de hand van het begrip

‘belanghebbende’ in de zin van artikel 798 Rv. Op grond van het voorgaande meent de advocaat-generaal dat de abs in een artikel 1:24 lid 1 BW-zaak belanghebbende is in de zin van artikel 798 lid 1 Rv, omdat hij krachtens artikel 1:16a BW belast is met het opnemen in de registers van de burgerlijke stand van akten en de daaraan toe te voegen latere vermeldingen.

Dit wil nog niet zeggen dat de abs ook is aan te merken als degene die een direct belang heeft bij het zelfstandig instellen van het verzoek op grond van artikel 1:24 lid 1 BW. De onderhavige zaak maakt dit duidelijk. Het verzoek hield in dat alsnog een geboorteakte en een overlijdensakte zou worden opgemaakt van het te vroeg geboren kind dat kort na de geboorte is overleden. Het gaat om een hoogst persoonlijk verlangen van de ouders. Daarom staat het ouders vrij om zo’n verzoek te doen. Een wettelijke verplichting bestaat daartoe niet. De ouders kunnen zo’n verzoek doen, want zij zijn in ieder geval de belanghebbenden in de zin van artikel 1:24 lid 1 BW. De abs heeft bij het zelfstandig instellen van zo’n verzoek geen direct belang.

Ook uit de wetsgeschiedenis van artikel 1:24 lid 1 BW volgt dat de abs bij het zelfstandig aanhangig maken van een verzoek op grond van artikel 1:24 lid 1 BW geen direct belang heeft. Vanaf 1838 was de gang van zaken geregeld in artikel 70 t/m 73 (oud) BW. Op grond van deze artikelen moest rectificatie worden verzocht door een direct belanghebbende. Bij Wet van 14 mei 1930 (*Stb.* 1930, 167) werden maatregelen getroffen met het oog op het verloren en verminkt zijn van registers van de burgerlijke stand te Leiden als gevolg van een stadhuisbrand. In artikel 5 van die wet werd aan de abs te Leiden de bevoegdheid gegeven om een verzoek tot aanvulling van de registers bij de rechtbank in te dienen. De toelichting op artikel 5 vermeldt dat volgens de gangbare opvatting de abs deze bevoegdheid miste, zodat een wettelijke regeling noodzakelijk was. Een nadere bevestiging van die opvatting is ook te vinden in het KB van 19 november 1945 (*Stb.* F 281)). Daarin werd aan het openbaar ministerie uitdrukkelijk de bevoegdheid toegekend om bij de rechter een verzoek tot verbetering of aanvulling van de registers in te dienen. Per 1 januari 1970 werden artikel 70 t/m 73 (oud) BW en het KB van 1945 vervangen door artikel 1:29 BW. De inhoud bleef ten opzichte van het oude recht vrijwel ongewijzigd: aanvulling en verbetering van een akte in een register van de burgerlijke stand moest plaatsvinden op verzoek van belanghebbenden of op vordering van het openbaar ministerie (Wet van 3 april 1969, Invoeringswet Boek 1 nieuw B.W. (*Stb.* 1969, 167)). Kennelijke schrijf- of spelfouten konden ook zonder tussenkomst van de rechter worden verbeterd krachtens een bevel van het openbaar ministerie aan de abs (art. 1:29 lid 4 BW (oud)). Uit de bijbehorende wetsgeschiedenis blijkt dat met ‘belanghebbenden’ niet is bedoeld de abs. Bij Wet van 13 mei 1987 (*Stb.* 1987, 246) werd artikel 1:29 lid 4 BW (oud) (onder meer) aangevuld in die zin dat niet alleen kennelijke schrijf- of spelfouten, maar ook andere kennelijke fouten zonder tussenkomst van de rechter konden worden verbeterd. In alle

gevallen was een machtiging van de officier van justitie vereist. Op 1 januari 1995 is een herziening van Titel 4 van Boek 1 BW in werking getreden (Wet van 14 oktober 1993, *Stb.* 1993, 555). Hierbij is de jaarlijkse controle van de registers door het openbaar ministerie afgeschaft. De rol van het openbaar ministerie bij aanvulling en verbetering van akten werd gehandhaafd, zij het dat het openbaar ministerie niet langer zijn machtiging behoefde te geven tot verbetering van kennelijke schrijf- en spelfouten, omdat deze in het vervolg ambtshalve door de abs konden worden verbeterd. Voor verbetering van kennelijke misslagen behoefde de abs echter de toestemming van de officier van justitie. De beslissing inzake andere wijzigingen bleef voorbehouden aan de rechter. Bij deze herziening is artikel 1:29 BW vervangen door artikel 1:24, 1:24a en 1:24b BW. In de memorie van toelichting bij deze wetswijziging is erop gewezen dat de officier van justitie ervoor zal moeten waken dat de abs de grenzen van de 'kennelijkheid' niet zal overschrijden. Als dat wel het geval is, dan moet de officier van justitie de abs naar de rechter verwijzen. In de memorie van antwoord is erop gewezen dat het openbaar ministerie door eenieder – ook door de abs – kan worden benaderd. Uit deze memorie blijkt dat met 'belanghebbenden' in de zin van artikel 1:24 lid 1 BW niet is bedoeld de abs, zodat de abs niet bevoegd is om zelfstandig een verzoek in te dienen, maar het openbaar ministerie moet inschakelen.

Op 1 september 2015 is in werking getreden de Wet van 8 oktober 2014 (*Stb.* 2014, 380). Bij die wetswijziging is in artikel 1:24a BW de zelfstandige verbeterbevoegdheid van de abs uitgebreid, waardoor hij ook kennelijke misslagen in de akte kan verbeteren zonder toestemming van de officier van justitie. In de parlementaire geschiedenis is geen aanwijzing te vinden dat de wetgever ook zou hebben bedoeld de bevoegdheid van de abs uit te breiden in die zin dat hij op grond van artikel 1:24 lid 1 BW zelfstandig de rechter zou kunnen verzoeken tot aanvulling, doorhaling en verbetering in het geval dat geen sprake is van een kennelijke misslag.

Toenmalig minister Dekker (Rechtsbescherming) heeft in zijn antwoord van 25 mei 2020 naar aanleiding van Kamervragen over de registratie van kort na de geboorte overleden kinderen, opgemerkt dat de abs wordt beschouwd als 'belanghebbende' in de zin van artikel 1:24 BW en dat de abs naast het openbaar ministerie bevoegd is om zelfstandig zo'n verzoek in te dienen. De minister heeft verwezen naar de Officiële Mededelingen (OM) van de Commissie van advies voor de zaken betreffende de burgerlijke staat en de nationaliteit (Commissie van advies): OM 1/2017 en OM 2/2019.

Ten aanzien van kinderen die levend ter wereld zijn gekomen en voor de aangifte van geboorte zijn overleden, heeft de Commissie van advies in OM 1/2017 aan de ambtenaren van de burgerlijke stand het volgende geadviseerd:

‘Er kunnen zich hierbij twee situaties voordoen: er is conform de toen geldende wetgeving een akte levenloos geboren kind opgemaakt, of er is geen akte opgemaakt.

Als ouders in het eerste geval wensen dat de akte levenloos geboren kind wordt vervangen door een akte van geboorte en een akte van overlijden, dienen zij verwezen te worden naar de rechter. Overeenkomstig artikel 24, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek kan een verzoek tot doorhaling van de akte levenloos geboren kind met gelijktijdige aanvulling van het register van geboorte met een ontbrekende akte en het register van overlijden met een ontbrekende akte worden gevraagd bij de rechtbank.

Dit geldt ook voor het tweede geval: de Commissie raadt aan om een gezamenlijk schriftelijk verzoek van de ouders om alsnog een geboortekte en een overlijdensakte op te maken (...), eveneens te verwijzen naar de rechter.’

In OM 2/2019 heeft de Commissie van advies ‘een nadere handreiking’ aan de ambtenaren van de burgerlijke stand verschaft. Voor ‘oude situaties’, waarbij het kind levend ter wereld is gekomen en overleden voor de aangifte van de geboorte, is voor het geval dat er geen akte is opgemaakt, opgemerkt dat een of beide ouders of de ambtenaar van de burgerlijke stand zich kunnen wenden tot de rechter voor het toevoegen van de ontbrekende registers van de ontbrekende akten aan de registers. Met deze nadere handreiking is niet anders bedoeld dan aan te sluiten bij hetgeen is opgenomen in OM 1/2017 en bij hetgeen daarin is geadviseerd over artikel 1:24 lid 1 BW. De advocaat-generaal meent dan ook dat de uitspraak van minister Dekker op een misverstand berust en dat daaraan geen bijzondere betekenis toekomt.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de abs niet moet worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van ‘belanghebbenden’ van artikel 1:24 lid 1 BW en dat aan hem dus geen bevoegdheid toekomt om zelfstandig aan de rechtbank een verzoek te doen op grond van artikel 1:24 lid 1 BW.

In Titel 4 wordt onderscheid gemaakt tussen de (bevoegdheden van de) belanghebbende, het openbaar ministerie en de abs. In artikel 1:24 lid 1 BW komt, zoals gezegd, bevoegdheid toe aan belanghebbenden en het openbaar ministerie. In artikel 1:25c lid 1 BW is voor de daarin omschreven gevallen bevoegdheid toegekend aan een belanghebbende, het openbaar ministerie en aan de abs van de gemeente ’s-Gravenhage. In artikel 1:26 lid 1 en lid 2 BW komt in de daar beschreven gevallen de bevoegdheid om de rechtbank te verzoeken een verklaring voor recht af te geven toe aan ‘een ieder die daarbij een gerechtvaardigd belang heeft’ (dus de belanghebbende) en ook aan de abs of het openbaar ministerie. Hieruit volgt dat ook het systeem van de wet een sterke aanwijzing vormt voor de opvatting dat onder ‘belanghebbenden’ in de zin van artikel 1:24 lid 1 BW niet moet worden verstaan de abs. Op dit

moment bestaat geen, althans onvoldoende, wettelijke basis om de abs aan te merken als belanghebbende.

Vordering

Op grond van het voorgaande vordert de advocaat-generaal dat de Hoge Raad de voorgedragen beschikking in het belang der wet zal vernietigen.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-02-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:247

Zaaknummer: 24/04137

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een gewezen echtgenoot heeft geld van de huwelijksgemeenschap verspild en een schenking gedaan zonder toestemming van zijn gewezen echtgenote. Het hof komt tot het oordeel dat er sprake is van een benadeling van de gemeenschap en dat de man de aangerichte schade aan de vrouw moet vergoeden.

Feiten en omstandigheden

De man en vrouw waren in gemeenschap van goederen getrouwd. Vlak voor hun echtscheiding hebben ze hun koopwoning verkocht en zijn in een huurwoning gaan wonen. De opbrengst van de verkoop van de woning is op hun gezamenlijke bankrekening overgemaakt. Van deze bankrekening heeft de man € 76.000 overgemaakt naar zijn eigen rekening. De vrouw heeft aanspraak gemaakt op de helft van de overwaarde van de woning. De rechtbank heeft deze aanspraak afgewezen. De vrouw wil aanspraak maken op de helft en heeft daartoe hoger beroep ingesteld. Volgens de man is van het bedrag niets meer over. Het geld zou al op zijn geweest op de dag waarop de echtscheidingsprocedure aanhangig was gemaakt. Het zou op zijn gegaan aan feesten en aan dames van plezier en drank. Een deel zou in brand zijn gestoken en een paar duizend euro zijn aan de jongste dochter gegeven als dank dat zij hem heeft opgevangen. De man geeft aan dat hij in een psychisch moeilijke situatie zit en dat het daarom naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat hij de helft van het bedrag aan de vrouw moet betalen.

Grieven

De vrouw verzoekt de beschikking van de rechtbank voor wat betreft de afwijzing van de betaling van de helft van de overwaarde te vernietigen en verzoekt de aanspraak op de helft van de overwaarde, te weten € 38.000, toe te wijzen.

Beoordeling en motivering

Het hof wijst het verzoek van de vrouw toe.

Op het bedrag van € 459 na, dat gemaakt is voor kosten voor de huurwoning, heeft de man

volgens het hof het grootste deel van het geld verspild aan feesten, dames van plezier en drank en heeft hij een deel verbrand. Ook heeft de man zonder toestemming van de vrouw enkele duizenden euro's aan een van zijn dochters gegeven waarmee hij in strijd gehandeld heeft met artikel 1:88 lid 1 sub b BW waarin bepaald is dat een echtgenoot de toestemming van de andere echtgenoot nodig heeft voor het doen van giften. Door zowel de verspilling als de schenking heeft de man de gemeenschap voor een bedrag van € 75.541 benadeeld. Daarmee is er sprake van een situatie is als bedoeld in artikel 1:164 lid 1 BW en moet de man de aangerichte schade aan de inmiddels ontbonden gemeenschap vergoeden. In het genoemde eerste lid van artikel 1:164 BW is geregeld dat indien een gemeenschap van goederen door een van de echtgenoten is benadeeld doordat hij na aanvang van het geding of binnen zes maanden daarvóór lichtvaardig schulden heeft gemaakt, goederen van de gemeenschap heeft verspild of rechtshandelingen als bedoeld in artikel 1:88 BW zonder de vereiste toestemming of beslissing van de rechtbank heeft verricht, deze echtgenoot gehouden is de aangerichte schade na de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking aan de gemeenschap te vergoeden. Volgens het hof is de enkele omstandigheid dat de man in een psychisch moeilijke situatie zit en zat onvoldoende om te oordelen dat de betaling van het bedrag van € 37.770, 50 aan de vrouw naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Bij dit oordeel speelt ook mee dat de man werkt, inkomen verwerft en financieel in staat was om naar Afrika op vakantie te gaan.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank wat betreft de afwijzing van de aanspraak van de vrouw op de helft van de overwaarde van de echtelijke woning, bepaalt dat de man een bedrag van € 37.770, 50 aan de vrouw moet voldoen en verklaart deze beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:791

Zaaknummer: 200.340.386/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek moeder verwerping nalatenschap namens haar minderjarige kind te laat gedaan. Termijnoverschrijding niet verschoonbaar.

Feiten en procesverloop

Verzoekster heeft de nalatenschap van haar vader verworpen. Ruim een jaar nadien heeft verzoekster de rechter namens haar minderjarige kind verzocht om de erfenis van zijn grootvader te mogen verwerpen. De kantonrechter heeft het verzoek afgewezen, omdat het te laat is ingediend. Verzoekster vraagt het hof de beschikking te vernietigen en haar alsnog te machtigen om de nalatenschap te verwerpen namens haar kind. Zij erkent dat zij het verzoek te laat heeft ingediend. Het was haar niet duidelijk dat zij ook voor haar kind de nalatenschap meteen had moeten verwerpen. Zij meent dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding, gezien onder meer haar traumaverwerking en het feit dat haar vermogen al acht jaar onder bewind stond.

Overwegingen en beoordeling

Op grond van artikel 4:12 lid 1 jo. 4:10 lid 2 BW werd het kind bij plaatsvervulling erfgenaam, toen verzoekster de nalatenschap voor haarzelf had verworpen. Op grond van artikel 4:193 lid 1 BW kan een wettelijk vertegenwoordiger niet zuiver aanvaarden en behoeft hij voor verwerping een machtiging van de rechter. Een verzoek daartoe moet binnen drie maanden worden ingediend. Ingevolge artikel 4:193 lid 2 BW geldt bij gebreke daarvan de nalatenschap als beneficiair aanvaard.

Verzoekster heeft pas na een jaar een verzoek ingediend en daarmee de driemaandentermijn ruimschoots overschreden. De redenen die verzoekster daarvoor geeft zijn onvoldoende om die overschrijding verschoonbaar te maken.

Beslissing

Het hof vernietigt de bestreden beschikking en verklaart verzoekster in haar oorspronkelijke verzoek niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:378

Zaaknummer: 200.345.979/01

Rechters: M.H.F. van Vugt, M.P. den Hollander en H. Phaff

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ambtshalve ontslag bewindvoerder om leugen en onvoldoende belangenbehartiging.

Feiten en procesverloop

In een civiele procedure over ontbinding van de huurovereenkomst is voor de mondelinge behandeling op 21 januari 2025 de bewindvoerder van betrokkene niet verschenen. In een e-mail van 22 januari 2025 verklaarde de bewindvoerder dat zij onderweg was naar de zitting. In een Teams-gesprek met de rechter op 6 februari 2025 heeft de bewindvoerder verklaard dat zij aan een cursus deelnam en een stagiaire naar de zitting had gestuurd, maar dat die niet tijdig bij de zitting aanwezig kon zijn.

Overwegingen en beoordeling

Doordat zij afwezig was, heeft de bewindvoerder niet de belangen van betrokkene naar voren kunnen brengen in de zitting over de huurovereenkomst en heeft de rechter de vordering van de verhuurder tot ontbinding toegewezen. Hiermee is de bewindvoerder tekortgeschoten in haar taken. Bovendien is betrokkene hierdoor in een ingewikkelde positie terechtgekomen, waarbij om een moratorium verzocht zal moeten worden om de executie van het vonnis te staken. In een urgente situatie, zoals een aanstaande woningontzuiming, geeft het geen pas om een stagiaire naar de zitting te sturen. In dit geval lijkt het er overigens op dat de stagiaire de dossierbehandelaar was. Dat mag niet. Op grond van artikel 1:444 BW is de bewindvoerder aansprakelijk jegens betrokkene indien hij in de zorg tekortschiet, tenzij de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend.

De rechter oordeelt dat sprake is van een gewichtige reden voor ontslag van de bewindvoerder en bepaalt ingevolge artikel 1:448 lid 1 aanhef en onder e BW dat het ontslag ingaat per 7 februari 2025. Per diezelfde datum benoemt de rechter een nieuwe bewindvoerder.

Beslissing

De rechtbank ontslaat de bewindvoerder en benoemt een andere bewindvoerder.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:1558

Zaaknummer: 11529830

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ouders niet-ontvankelijk in verzoek om machtiging tot verwerping van een kleinkindlegaat namens hun minderjarige zoon.

Feiten en omstandigheden

De erflater (opa) heeft in zijn testament aan ieder van zijn kleinkinderen een bedrag gelegateerd. Hij heeft daarbij bewind ingesteld over al hetgeen door een kleinkind uit zijn nalatenschap wordt verkregen. De bewindvoerder is zijn dochter (de zus van de verzoeker).

Verzoek

In deze zaak verzoeken de andere dochter van de erflater en haar partner de kantonrechter een machtiging te verlenen om namens hun minderjarige zoon het kleinkindlegaat te verwerpen.

Beoordeling en motivering

In beginsel voeren de ouders het bewind over het vermogen van hun zoon. Hiervan kan worden afgeweken indien degene die een minderjarige bij uiterste wilsbeschikking iets geeft, heeft bepaald dat een ander het bewind over die goederen zal voeren (art. 1:253i lid 4 BW). Die situatie doet zich hier voor. Erflater heeft immers een bewind zoals bedoeld in artikel 4:153 BW ingesteld over hetgeen door zijn kleinkinderen uit zijn nalatenschap wordt verkregen. Het gevolg van het feit dat verzoekers als gezaghebbende ouders van hun zoon niet het bewind voeren over het kleinkindlegaat, is dat zij een verzoek als dit niet kunnen indienen. De kantonrechter verwijst naar het bepaalde in artikel 4:173 BW. Verzoekers zullen daarom niet-ontvankelijk worden verklaard in hun verzoek.

De kantonrechter overweegt ten overvloede en ter voorkoming van een nieuwe door de testamentair bewindvoerder te starten procedure, dat de wet bovendien niet voorziet in de mogelijkheid om de kantonrechter te verzoeken een machtiging te verlenen tot verwerping van het kleinkindlegaat dat in deze zaak aan de orde is. Artikel 4:193 BW is namelijk niet van toepassing op een legaat. Ook artikel 1:345 BW is niet van toepassing omdat aan dit kleinkindlegaat geen lasten of voorwaarden verbonden zijn. De conclusie is dan ook dat het

aan de testamentair bewindvoerder is om te bepalen of het kleinkindlegaat wel of niet wordt aanvaard. Daarvoor is geen rechterlijke machtiging vereist.

Beslissing

De kantonrechter verklaart verzoekers niet-ontvankelijk in hun verzoek.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:92

Zaaknummer: 11346502 \ EZ VERZ 24-341

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Herstelbeschikking van arrest ECLI:NL:GHARL:2025:219 met betrekking tot het verzoek een dwangsom te verbinden aan de terugverhuizing en de omgangsregeling.

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft eenhoofdig gezag en woonde aanvankelijk met de dochter in de buurt van de woonplaats van de vader. De moeder is verhuisd naar een plaats 200 kilometer daar vandaan. Bij een beschikking van januari 2025 heeft het hof al besloten dat de moeder moest terugverhuizen naar een plaats binnen een straal van 25 kilometer van het woonadres van de vader. Ook stelt het hof een nieuwe omgangsregeling tussen de vader en de dochter vast.

In de eerdere beschikking heeft het hof het verzoek van de vader om een dwangsom te verbinden aan de terugverhuizing en de omgangsregeling toegewezen. In het oordeel wordt echter niet ingegaan op de dwangsom.

Grieven

De vader stelt dat het hof in zijn beschikking van januari 2025 heeft verzuimd te beslissen over de door de vader verzochte dwangsom aan de omgangsregeling, nu in het dictum geen dwangsom is verbonden aan de omgangsregeling.

De moeder heeft via haar advocaat laten weten dat zij zich refereert aan het oordeel van het hof.

Beoordeling en motivering

Het hof is van oordeel dat het inderdaad heeft verzuimd te beslissen over de verzochte dwangsom.

Conclusie

De beschikking van januari 2025 wordt onder '7. Beslissing' met betrekking tot de omgangsregeling met het volgende aangevuld:

bepaalt dat de moeder aan de hiervoor vastgestelde omgangsregeling dient mee te werken, en wel op straffe van een dwangsom van € 250,- voor iedere dag of gedeelte van een dag dat de moeder hiermee in gebreke blijft, met een maximum van € 25.000,-;

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:643

Zaaknummer: 200.345.593/01 en 200.345.593/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling van het thans nog ongeborn kind. De ouders zijn bereid hulp te aanvaarden.

Feiten en omstandigheden

De moeder is zwanger van het nog ongeborn kind. De vader heeft het nog ongeborn kind al erkend en zal daarmee na de geboorte samen met de moeder belast zijn met het ouderlijk gezag.

De oudste dochter van de moeder is uit huis geplaatst en binnen dit kader wordt onderzocht of de opvoedvaardigheden van de moeder toereikend zijn.

Het verzoek

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt het nog ongeborn kind voor een duur van twaalf maanden onder toezicht te stellen. In het kader van de uithuisplaatsing van de oudste dochter worden de opvoedvaardigheden van de moeder onderzocht. De raad ziet dat de ouders welwillend zijn, maar verwacht dat de komst van een nieuw kind een nog groter beroep zal doen op de capaciteiten van de ouders. Dit in combinatie met de leerbaarheid en de mogelijkheden van de moeder acht de raad de prenatale ondertoezichtstelling passend.

De moeder stemt in met het verzoek van de raad omdat zij baat heeft bij een ondertoezichtstelling. Daarnaast is zij bereid om hulpverlening te accepteren.

Ook de vader stemt in met het verzoek van de raad. De vader woont niet samen met de moeder, maar wil kijken of dit in de toekomst wel mogelijk is. Ook geeft de vader aan er zo veel mogelijk te willen zijn voor de baby.

De gecertificeerde instelling (GI), welke al betrokken is bij het gezin vanwege de oudste dochter, ondersteunt het verzoek van de raad. De GI geeft aan dat de ouders liefdevol en betrokken zijn, maar dat een ongeborn kind de situatie kwetsbaar maakt. In het verleden waren er zorgen over de basale verzorging en het waarborgen van veiligheid door de moeder en dat de moeder bij spanningen de neiging heeft hulp af te wijzen. Momenteel is er een betrokken netwerk en zijn de ouders meewerkend.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter stelt het nog ongeborn kind onder toezicht.

De kinderrechter merkt het ongeborn kind op grond van artikel 1:2 BW als geboren aan, nu uit het raadsrapport en de mondelinge behandeling volgt dat dit in het belang van het kind is.

Op grond van artikel 1:255 BW kan de kinderrechter een minderjarige onder toezichtstelling als diens ontwikkeling ernstig bedreigd wordt. De kinderrechter is van oordeel dat hieraan is voldaan. Er zijn zorgen over de opvoedvaardigheden van de moeder en de situatie waarin het kind terecht zal komen. De komst van het kind zal een groot beroep doen op de flexibiliteit en capaciteiten van de ouders. De kinderrechter maakt zich zorgen over de fysieke en sociaal-emotionele ontwikkeling van het kind als het eenmaal geboren is. De kinderrechter ziet dat de moeder stappen heeft gezet in de goede richting, maar dat het nog onvoldoende lukt om zelfstandig de zorgen binnen het gezin weg te nemen. In samenwerking met de GI zal eraan gewerkt worden om het ongeborn kind op te laten groeien in een fysiek en emotioneel veilige opvoedomgeving.

Conclusie

De kinderrechter stelt het ongeborn kind onder toezicht voor een periode van twaalf maanden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 10-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:639

Zaaknummer: C/02/430357 / JE RK 25-1

Wetsartikelen: